

גליון מס' 1242

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו ובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה ובר זע"א

שבת פרשת ויצא - ט' כסלו תשפ"ו - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

תורה מלשון הוראה הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

רש"י: "אמר להם: אם שכירים אתם, לא השלמתם פעולת היום." כי השכיר שאינו משלים חוקו, עושה רעה גדולה, עושק את בעל הבית וגם גונב דעתו... ויעקב אבינו החמיר מאוד בענין עבודת שכיר.

הוראה למעשה

"אין ראוי לאדם שירצה דבר מה מבני ביתו, שיכריחם על זה על צד האונס והניצוח אף כי הוא מושל בהם. אבל ישתדל לפתות אותם במה שירצוהו בתכלית מה שאפשר כדי שיתעוררו לזה מעצמם, כי זהו יותר טוב משיעשו זה על צד האונס וההכרח.

המקור בפרשה: "וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה." ראה כמה הרבה יעקב דברים עם רחל ועם לאה כדי שיתרצו בטוב לב ואף על פי שה' הוא זה שצוה לו שיעשו בביתו."

הוראה למעשה

ראוי לאדם שיהיו דבריו עם הבריות בנחת ובדרך כבוד.

המקור בפרשה: "ויאמר להם יעקב אחי מאין אתם ויאמר הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו.

הוראה למעשה

האדם צריך לדעת ש"אם שכיר יום המשועבד לחבירו שהוא אדם כמוהו - כך, קל וחומר ועבודתו לה' יתברך שהוא נאמן ליתן שכר, שצריכים אנו לשמור עבודתנו ביום ובלילה, כי שכירי יום ושכירי לילה אנחנו. ויש יסוד גדול בדבר שלא יאבד זמן מן הזמנים לישיב בטל, כי כל זמן וזמן הוא עניין בפני עצמו, בסוד התפשטות ענף מענפי שם ה'..."

המקור בפרשה: "הן עוד היום גדול." פירש

הוראה למעשה

ראוי לאדם שיעמוד במקומות הנכבדים באימה וביראה ובתוספת קדושה ויהי מורא שמים עליו בדיבור ובמחשבה. על כן המספר שיחת חולין בבית המדרש או בבית הכנסת, אף שלא בשעת לימוד ושלא בשעת תפילה, מסלק מורא שמים מעליו והוא איסור מוסף על איסור של שיחת חולין."

המקור בפרשה: "וירא ויאמר מה נורא המקום הזה."

הוראה למעשה

"אין ראוי לאדם שיהיה בהול להון, אלא צריך להסתפק בהכרח."

המקור בפרשה: "לחם לאכול ובגד ללבוש." יעקב אבינו לא שאל כי אם ההכרחי והוא "לחם לאכול ובגד ללבוש."

נקיי הדעת שכיור שלים

מגדולי עסקני הדור

על עבודת התפילין, ראיתי במו עיני כיצד הוא מפסיק את כל עיסוקיו כדי לסייע למי שזקוק לעזרה דחופה. הוא קיבל שיחת טלפון מיהודי ערירי שביקש עזרה להתקלח. הרה"ח יונה בפשטות וברגישות האופיינית לו, עצר את עבודתו ואת הביקור שלי ויצא מיד כדי להגיע לביתו של אותו יהודי שבור לב ולסייע לו.

אכן מדובר באחד מחשובי העסקנים בירושלים עיר הקודש ואף בדור כולו. לנו לא נותר אלא לברך את רבי יונה שימשיך בדרכו בקודש עד ביאת משיח צדקנו. אין ספק שמעשיו הקדושים של רבי יונה מקרבים את ביאת המשיח. ובעזרת השם, כאשר יבוא הגואל במהרה בימינו, יעמוד רבי יונה בשורה הראשונה לקבל את פניו.

הרה"ח רבי יונה פרל שליט"א השבוע עוסק במלאכת התפילין

עם זאת, עיקר עיסוקו של הרה"ח יונה פרל מוקדש לעזרה לאחרים. השבוע, כאשר זכיתי לבקר בבית המלאכה שלו כדי לשוחח עמו

שמו של הרה"ח יונה פרל מהדהד ביראת קודש זה עשרות שנים בקרב תושבי ירושלים. הוא עסקן ציבור מסור המסייע ותומך בנזקקים, בשבורי לב ובבעלי מצוקה. את כל פעילותו הוא עושה ללא מסגרת רשמית או השתייכות לארגון כלשהו. הוא פועל מתוך לב רחום ומתוך אהבת ישראל אמתית.

במשך שעות היום והלילה, סביב השעון, הוא עומד לימינם של חולים השוכבים בביתם, מסייע לאנשים הזקוקים לעזרה פיזית ומטפל ביהודים עריריים שאינם מסוגלים לדאוג לעצמם. כל עניין שיש בו סיוע לזולת נכנס אל ליבו מיד.

בנוסף לפעילותו הרחבה למען נזקקים, הוא עוסק גם בהכנת תפילין ובייצור בתי תפילין. הוא עושה זאת במסירות ובטוב לב.

העלון יוצא לאור לעילוי נשמת 1400 הנרצחים, להשבת השבויים בשלום, לרפואת הפצועים ולשמירת עם ישראל מכל פגע

לעילוי נשמת מורנו המשפיע הגה"צ הרב חיים משה בן הגה"ח פנחס לייבוש וובר זע"א, מייסד העלון ואשתו הרבנית הצדיקה מרת מרים רחל בת ר' מרדכי ז"ל

שאלות על בפרשה ותשובות קצרות בצידן:

1. מה הקשר בין סוף פרשת תולדות לתחילת פרשת ויצא?

תשובה: הדרך למצוא אישה הוא הקשר. פרשת תולדות מסתיימת במילה "אשה" – "וילך אל פדנה ארם ויקח את מחלת בת ישמעאל בן אברהם אחות נביות עליו לאשה", ופרשתנו נפתחת במילה "ויצא". ומכאן ההוראה שעל הבחור לצאת ולחפש את זיווגו, על דרך מה שחז"ל אמרו שצריך לחפש את הזיווג כמי שמחזר אחר האבדה שאיבד.

2. מה הקשר מתחילת פרשתנו לסופה?

תשובה: המסר ש"משנה מקום משנה מזל" הוא הקשר. הפרשה מתחילה במילה "ויצא", ומסתיימת במילה "מחניים". בכוונת הפירוש שמדובר בשני מחנות של מלאכים שבאו לקראת יעקב. ומכאן שבזכות שיצא ממקומו הקודם ועמד בניסיונות, זכה להתעלות – שהמלאכים באו לקבל את פניו.

3. האם ראובן נחשב לבן תמורה? כי יעקב חשב באותה העת על רחל.

תשובה: החיד"א הקדוש מחדש בספרו "מדבר קדמות" שהעיקר הוא מחשבת האם. ובשל כך שלא חשבה על יעקב – ראובן אינו בגדר בן תמורה, חלילה.

4. מדרש פליאה – לא גלגל השם להוציא את ישראל למצרים, אלא בשביל שתפסה לאה את זלפה ושרה את הגר, ונתנו אותן לבעליהן. מה הקשר בין התחלת המדרש לסופו?

תשובה: לאה ושרה היו צריכות לכבש את הקנאה הטבעית שלהן, וכלשון חז"ל: "אין אישה מתקנאת אלא בירך חברתה", ונתנו את שפחותיהן לבעליהן מתוך מטרה שיקיימו מצוות פרו ורבו. ואכן, מידה כנגד מידה – ה' יתברך כבש את אהבתו לדין ולא העניש את עם ישראל, אלא במקום זאת הוציאם ממצרים.

שיכול להגיע אליו על ידי לבן הרמאי, שרימה אותו וגרם לו צער גדול בעבודתו שבע שנים עבור רחל. וכל זה נגרם בגלל שלא היה בידו נזמים וטבעות, שאילו היה לו, היה מקדש את רחל על המקום, כמו שעשה אליעזר שקידש את רבקה ליצחק. ובשביל זה בכה יעקב, שראה העתידות לבוא על ידי זה.

מאמרותיו – של הגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א

ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו (כח, יא)

פירש רש"י: "האבנים התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת עליו יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עליו יניח צדיק את ראשו".

אפשר לבאר העניין של מריבת האבנים, שהנה יעקב ברח מעשיו שרצה להורגו, ובדרך לקח אליפז את כל מה שהיה לו, ואפשר לומר שיעקב יחשוב כי כל זה גרם החטא, ולכן הראו לו מן השמים שהאבנים מריבות וכל אחת רצתה שעליה יניח ראשו, וזאת מפני שהוא צדיק, ולא יפול רוחו בקרבן. וזה שעשיו רודף אחריו, לא משום שחטא חס ושלום, אלא שטבע הרע לשנוא את הטוב.

ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו

פירש רש"י: "התחילו מריבות כו' מיד עשאן הקדוש ברוך הוא אבן אחת".

לכאורה אינו מובן מה היה צריך לעשות נס גדול כזה, הלא אין הקדוש ברוך הוא עושה נס לחינם?

אפשר לפרש שזה בא ללמדנו, שתלמידי חכמים מרבים שלום בעולם (ברכות סד, א) ואינם רוצים שיהיה ריב על ידיהם. וכמו כן גם כאן, כאשר כל אחת אומרת עליו יניח צדיק את ראשו, נעשה נס שמכל האבנים נעשה אבן אחת, כי הצדיק אינו יכול לסבול שבשבילו נעשה מחלוקת.

וכמה שנאוי המחלקת, אפילו שהתחלה הייתה מתוך כוונה טובה (כמו "עליו יניח צדיק את ראשו"), אבל אחר כך עוברים על לא תשנא את אחיך (ויקרא יט, יז). והחכם עיניו בראשו.

וידור יעקב נדר וגו' ושמרני בדרך הזה (כח, כ)

במדרש רבה (פרשה ע, ד): "ושמרני בדרך כו' אין דרך אלא לשון הרע וכו'".

על פי זה אפשר לפרש המשך הפסוק "והיה ה' לי לאלקים". ויתבאר על פי מה שמובא במסכת סוטה (ה, א) "שאין השכינה שורה על בעלי לשון הרע". וזהו שאמר "ושמרני בדרך הזה", היינו, שלא אדבר לשון הרע, אז, "והיה ה' לי לאלקים", שהשכינה תשרה עליו.

ואפשר לומר שיעקב למד חומר איסור לשון הרע מרבקה אמנו עליה השלום. שאמרה לו (בראשית כז, מב) "הנה עשיו אחיך מתנחם לך להרגך", ומשום זה ילך ללבן, וליצחק אמרה (שם, מו) "קצתי בחיי מפני בנות חת" ובשביל זה ילך ללבן, ולא אמרה לו הטעם מפני שעשיו

רוצה להרגו, שלכאורה היה יותר טוב, אם היה יצחק יודע שעשו רוצה להורגו והיה מצווה לעשיו על זה, על זה כתב האור החיים: "ולא רצתה לגלות הדבר ליצחק, משום איסור רכילות, ואמרה סיבה אחרת. אבל מה שגילתה ליעקב, אדרבה קיימה "לא תעמד על דם רעך".

נמצא, שכל הדרך הזה שיעקב הוצרך לברוח, הוא מפני שרבקה אמו לא רצתה לגלות ולדבר לשון הרע על עשיו. מזה למד יעקב גודל איסור לשון הרע.

וישק יעקב לרחל וכו' ויבך (כט, יא)

פירש רש"י: "לפי שצפה ברוח הקודש שאינה נכנסת עימו לקבורה".

אפשר לומר, דעניין הבכי של יעקב על הקבורה, הוא כדי להזכיר יום המיתה, כמו שמצינו במסכת ברכות (לא, א): "אמרו לו החכמים לרב המנונא זוטי בשמחת הנישואין של מר בנו של רבינא, ישיר לנו רבנו, אמר להם אוי לנו שנמות, אוי לנו שנמות".

והיינו מפני שהאדם בעת שמחתו יכול חס ושלום לבוא לידי שכחת ה', וכמו שנאמר בפרשת עקב (ח, יא) "השמר לך וגו' פן תאכל ושבעת וגו' ורם לבבך ושכחת את ה' אלקיך". והעיצה לזה כמו שאמר עקביא בן מהללאל (אבות פרק ג, משנה א) "דע לאן אתה הולך למקום רימה ותולעה" (עיין בפירוש הרע"ב שם).

עוד יש לומר, שבזמן החתונה אדם עושה חשבון שיבוא הזמן שהוא סוף כל האדם, שהרי בשביל זה נצטווה במצוות פרו ורבו כדי שיהיה קיום העולם, ולכן אז הוא זמן של חשבון הנפש.

ועוד אפשר לומר הכוונה בבכיתו של יעקב על שאינה נכנסת עימו לקבורה, שבכה על גלות ישראל. שהרי זהו הטעם שנקברה בדרך, כמו שפירש רש"י בפרשת ויחי (מח, ז): "שעל פי הדיבור קברתיה שם, שתהא עוזרה לבניה כשיגלה אותם נבזרדאן, והיו עוברים דרך שם, יוצאת רחל על קברה ובוכה וכו'", ועל אותה הבכיה של רחל בכה עתה יעקב אבינו עליו השלום.

וישק יעקב לרחל וכו' ויבך

פירש רש"י: "דבר אחר לפי שבא בידים ריקניות וכו'".

וצריך להבין איך יתכן שיעקב אבינו עליו השלום בכה על שאין בידי נזמים וצמידים וטבעות? ואפשר לומר, שיעקב צפה ברוח הקודש מה

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל

לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים – מרת יהודית רובינשטיין ז"ל – נפטרה ב' ניסן תשע"ג

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

קפידא ומחילה

"אם כן", אמר הרבי, "אולי זו תוצאה מקפדנותו של בני? אולי עשית דבר שעורר 'קפידא' מצידו עליך?".

אימץ החסיד את זיכרונו, ולא נזכר בשום דבר. בשעתו לא ייחס חשיבות לדברים שאמר בנימה של הלצה, ולכן לא זכר זאת. "לא ייתכן, הלא ידירות עמוקה שוררת בינו", אמר לאדמו"ר הזקן.

כאשר אך יצא מחדר הרבי, נזכר בהתבטאותו הפזיזה כלפי ר' דובער, כיצד הוא לומד מהר כל כך, ומיד ביקש לחזור ולהיכנס אל הרבי. הפעם סיפר כל מה שאירע בפעם הקודמת. אמר לו אדמו"ר הזקן: "אם כן, עליך לבקש את סליחתו. מה שאירע לך הוא בוודאי בעקבות הדברים שאמרת, שעוררו את קפדנותו".

הרי בהיכרות שהיתה לנו יודע אתה היטב שאני לומד כל דבר בעיון ובעומק

כשבא נחמן ובקש את מחילת רבי דובער, אמר לו בן הרבי:

"חלילה לי מלהקפיד עליך, אולם כשהערת את הערתך תמהתי עליך. ראשית, הרי בהיכרות שהיתה לנו יודע אתה היטב שאני לומד כל דבר בעיון ובעומק, ולא הייתי ממהר בלימוד שטחי.

שנית, הלא מאז שנפרדנו לפני שלוש שנים הלכת לעסוק במסחר, ואילו אני שקדתי על לימודי, וברוך ה' ראיתי הצלחה בעמלי.

נוסף על אלה, הלא יש לי זכות אבות, ולכן זיכני הקב"ה בהצלחה מיוחדת בלימודי. אם כן מדוע הדבר נראה לך בלתי אפשרי?

אולם, סיים רבי דובער, צר לי מאוד על הנזק וההפסד שאירע לך בעת האחרונה, ועוד יותר מכך שאולי חלילה כל זה קרה בגללי.

מוחל אני בלב שלם ובמחילה גמורה, וה' יתברך ימלא את חסרונו וישיב לך את כל אשר פסדת – בכפליים".

לימים, כאשר היה ר' נחמן מספר את הסיפור, היה מסכם בהתלהבות, כי ברכתו של בן הרבי הצעיר התקיימה למופת, כי אכן באותה שנה עלה והצליח והרוויח יותר מכפליים מכל שווי רכשו בעבר.

כ"ק האדמו"ר מנחם מנדל מליובאוויטש זי"ע במהלך שירה סוחפת של ניגון הקאפעליע (המקהלה) המיוחס לאדמו"ר האמצעי זי"ע. לאחר ששאל את היושבים בהתוועדות: "אולי מישהו יכול לנגן את הניגון הזה של האדמו"ר האמצעי"

על פניו. הרב כבר עמד בדף מ.

הוא התקשה להסתיר את מחשבותיו, ובגיחוך קל פנה אל דובער ושאל: "אמור לי חברי וידידי, כיצד קרה שאתה לומד במהירות עצומה כזו? רק אתמול עמדת בדף ד ואילו היום אתה כבר בדף מ? מדוע כשלמדנו יחד לא למדנו במהירות כזאת?". שתק ר' דובער ולא ענה דבר. לאחר מכן נפרדו השניים, ונחמן חזר לביתו.

"שמע נא, נחמן, אינני רואה בך שום דבר עוון שגרם לנזקים האלה. נראה לי שזו תוצאה של 'קפידא'

לא עבר זמן רב ועסקיו של נחמן החלו להידרדר. הפסד אחר אירע לו, וגם ביתו עלה באש. בתוך זמן קצר איבד מחצית מרכושו. ליבו נשבר בקרבו, והוא האמין כי מאת ה' היתה זאת, כדי לעוררו בתשובה. אך עדיין לא מצא את הדבר הצריך תיקון.

שוב נסע נחמן אל האדמו"ר הזקן ונכנס ל"יחידות". במר ליבו סיפר את מה שעבר עליו מאז ביקורו האחרון, וביקש לדעת מה עליו לעשות.

הרהר רבי שניאור זלמן רגעים אחדים ואמר: "שמע נא, נחמן, אינני רואה בך שום דבר עוון שגרם לנזקים האלה. נראה לי שזו תוצאה של 'קפידא'. אולי כשהיית כאן גרמת לי להקפיד עליך בגין דבר מסויים?".

"לא ולא", השיב החסיד בהתרגשות. "להיפך, הרבי אף קירבני מאוד".

הנער דובער הפליא את כל רואיו בלמדנותו ובשקידתו המופלגת. הוא היה בנו של האדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן בעל התניא, ולימים מילא את מקום אביו וכונה "האדמו"ר האמצעי".

כבר בהיותו בן חמש עשרה היה מופשט לחלוטין מענייני העולם, וגדולי החסידים קבעו כי הוא עומד מעל דרגת ה"בינוני" המתוארת בספר התניא. תאוות העולם הזה ומלחמת היצר כבר אינן קיימות בעולמו, כי נפשו התנתקה מהרע לגמרי.

העיד עליו אביו באוזני מחותנו, רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, כי נשמת בנו באה מעולם גבוה ונסתר, שכל שבילי העולמות העליונים נהירים לפניו, וכי עבודתו היא כאחד הצדיקים הגדולים, אף שהדבר אינו ניכר עליו כלל.

החסיד הרב נחמן מאושץ, שהיה בן גילו של ר' דובער, חווה בעצמו סיפור שהוכיח לו עד היכן מגיעה מידת גדולתו וצדקותו של דובער, על אף גילו הצעיר.

בצעירותם למדו השניים יחד ב"חברותא" זמן ממושך, עד שהיו בני שש עשרה, אז נפרדו השניים. האדמו"ר האמצעי הוסיף לשקוד על לימודיו, ואילו נחמן פנה למסחר ונעשה סוחר מצליח.

ואף באותו הביקור גילה לו הרבי יחס מיוחד. הוא רצה לבקר גם את חברו, דובער, ולשוחח עימו

עברו שלוש שנים. יום אחד בא נחמן לביקור אצל רבו, אדמו"ר הזקן. חסיד היה בלב ונפש ומקורב מאוד אל הרבי, ואף באותו הביקור גילה לו הרבי יחס מיוחד. הוא רצה לבקר גם את חברו, דובער, ולשוחח עימו, לאחר שלא ראה אותו שלוש שנים.

נחמן ידע כי זמנו של דובער יקר. את הפגישה הקצרה ניצל לדברים חשובים בלבד, ובתוך כך הביט בגמרא הפתוחה לפני חברו. הוא ראה כי הוא עומד בדף ד באותו מסכת. בסיום הפגישה הבטיח נחמן לחזור ולבקר אותו למחרת, לפני נסיעתו לביתו.

למחרת, לאחר התפילה, שוב נכנס נחמן אל חברו וידידו דובער. שוב הביט בגמרא הפתוחה לפני בנו של הרבי, והבעת תימהון התפשטה

י' בכסלו יום הצלתו של האדמו"ר האמצעי

זהו דבר ההלשנה:

לאחר פטירת אביו קיבל על עצמו רבי דובער את הנהגת חסידות חב"ד. החסידים ביקשו המשך בעמוד הבא

ההאשמות בהם נאשם רבי דובער דומות למדי להאשמות בהם נאשם אביו, רבי שניאור זלמן מליאדי בעל התניא, כשלושים שנה קודם לכן.

א ת יום יו"ד בכסלו מציינים חסידים חב"ד ברחבי העולם כ"חג הגאולה", היום בו השתחרר רבי דובער ממאסרו ברוסיה הצארית.

לעילוי נשמת הבחור החשוב שמואל סגל ז"ל בן רחל שתחי'

ונשמרתם מאוד לנפשותיכם

על כך כתב הגאון הצדיק המשפיע רבי משה ובר זצ"ל כבר לפני למעלה מחמישים שנה, כאשר עדיין לא הייתה מודעות ציבורית רחבה לנוזקי העישון. הוא כתב בפירושו כי אסור לאדם לעשן, משום שהוא עובר על איסור "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם".

וכך גם בענייני תזונה – עלינו לשים לב למה שאנו מכניסים לפינו, לשמור על בריאותנו, כדי שנוכל לעבוד את ה' בשמחה ובטוב לבב. כאשר אנו רואים אדם שמסכן את חייו – בין אם במעשה פזיז, בין אם בהרגל מזיק 'חובה' עלינו להתריע בפניו. לא מתוך תוכחה נזפת, אלא מתוך אהבה ודאגה אמיתית. כי התורה מצווה עלינו: "לא תעמוד על דם רעך", ואומרת: "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" – לא רק על עצמך, אלא גם על חברך.

החיים הם מתנה. מתנה יקרה שאין לה תחליף. אסור לנו לזלזל בה, אסור לנו להפיקר אותה. כל רגע של חיים הוא הזדמנות לתקן, להתעלות, לעשות טוב, לקרב גאולה.

וכאשר ננהג כך – נשמור על עצמנו, נזהיר את זולתנו, ננהג באחריות ובתבונה 'נזכה כולנו שיתקיים בנו הפסוק: "ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך", ונזכה במהרה לראות בגאולה השלמה, בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, אמן.

י"א אדר א' תש"ע

לעיתים, אנו מסכנים את חיינו מבלי משים. זה קורה כאשר אנו נוהגים ברכב ומסיטים את המבט לרגע אל מסך הטלפון. די בשבריר שנייה של חוסר תשומת לב כדי להמיט אסון. זה קורה כאשר אנו יוצאים לטיולים ומנסים לבצע תרגילים מסוכנים, טיפוס על סלעים, קפיצות מסוכנות, או שחייה במקומות אסורים. וזה קורה גם ביום-יום, כאשר אנו מזיקים לעצמנו באורח חיים שאינו בריא 'כמו עישון, שלכל הדעות מזיק לבריאות.

השבוע נחשפנו למקרה מזעזע, אשר טלטל לבבות רבים. בשעת ערב, סמוך לשעה ארבע, בחור ישיבה צעיר, מסיבה שאינה ברורה עד תומה, עלה על מנוף גבוה והתיישב עליו במשך שעות ארוכות. רק לאחר זמן רב, כאשר הבחינו בו עוברי אורח, הוזעקו כוחות ההצלה, ובחסדי שמיים הצליחו להורידו בשלום. התמונה שתועדה מן המקום מצמררת. רואים בה את הבחור יושב על קצה המנוף, תלוי בין שמיים וארץ, כשכל תנועה קלה עלולה הייתה להסתיים באסון כבד. די היה ברוח פתאומית, בהחלקה קלה או באיבוד שיווי משקל – כדי שחייו ייגדעו באחת.

מקרים כאלה אינם רק כותרות בעיתון. הם באים ללמד אותנו, כל אחד ואחד, לקח אישי. כל מאורע שמתרחש בעולם, קל וחומר כזה שמטלטל את הלב, נשלח בהשגחה פרטית כדי לעורר אותנו. וכשם שאין מקרה בעולם, כך אין מקרה בחיים האישיים של כל יהודי. כל מה שאנו רואים ושומעים – בא ללמד.

המסר ברור: "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" – מצוות עשה מן התורה. עלינו לשמור על חיינו, על גופנו, על שלמותנו. החיים אינם רכוש פרטי, אלא פיקדון שניתן לנו מאת בורא עולם. וכשם שאדם שומר על חפץ יקר של חברו, כך עלינו לשמור על גופנו ונפשנו.

סיפור קטן על יהודי גדול

השבוע לפני כ-30 שנים נחגגה ב-ה' כסליו סעודת הוהיה רבת משתתפים במלון "המרכז" שבירושלים בכדי להודות על החלטתו הניסית של הגה"צ

המשפיע רבי משה ובר זיע"א לאחר דום לב שעבר שבועות ספורים לפני כן. סיפר לי הרה"ח רבי פינחס קלר שיחי' מירושלים שכשהוא פגש לראשונה את רבי משה לאחר החלטתו, אמר לו רבי פינחס שיהודים רבים מודים לה' על כך שהחזיר לחיים את המשפיע. הגיב ואמר רבי משה "אם כן כדאי היה לי לעבור את מה שעברתי, כדי שיהודים יהללו וישבחו את ה' יתברך".

הודעה משמחת:

העלון מופיע בחוברת "טועמיה" המופץ חינם במיילים. ניתן להצטרף במייל m025004569@gmail.com

יום הצלתו – המשך מהמוד הקודם

יוצאים לקבל את פני הרבי, וזקני הכפר יוצאים לכבודו ובידיהם לחם ומלח. הכבוד הרב שחלקו התושבים לרבי הותיר רושם עמוק על הפקידים.

את החקירה ניהל המושל המחוזי חוואנסקי, אדם נוקשה שלא נטה חיבה יתירה לרבי דובער. צוות החקירה חלק לרבי כבוד ובשלב מאוחר יותר אף התיר לו להתפלל במניין ולהרצות דברי חסידות לפני החסידים.

ביו"ד לחודש כסלו התבשר הרבי כי הוא נקי מכל אשמה. מאז תאריך זה נהוג כיום שמחה בקרב החסידים.

שנה לאחר-מכן, ב'ט' בכסלו תקפ"ח (1827), 54 שנה בדיוק לאחר שנולד, הסתלק רבי דובער וחתם בכך פרק חשוב בהיסטוריה של תנועת חב"ד. אביו, רבי שניאור זלמן, ייסד את החסידות; בנו פיתח את תורת אביו וביסס אותה והפיץ את רעיונות החסידות לקהלים חדשים.

ממנו להגר מן העיר קרמנצ'וג אל העיירה ליובאוויטש שבבלרוס, ואף גייסו כספים למטרה זו. כשהגיע הרבי לליובאוויטש הוא בחר לחלק את הכספים לנזקקים, ומינה ועדה בת שלושה חסידים שתפקח על החלוקה. שנים לאחר-מכן התגלגל מכתב המינוי לידי אדם שלא אהד, בלשון המעטה, את רבי דובער ואת חסידות חב"ד. באמצעות תרגום מסולף הוא ביקש להוכיח כי למעשה לרבי דובער נאסף סכום כסף גדול בהרבה עליו הוא לא דיווח. האשמה מגוחכת נוספת היתה כי מידות בית מדרשו של רבי דובער בליובאוויטש זהות למידות בית המקדש בירושלים! אין ספק, כך טען המלשין לשלטונות, כי רבי דובער מבקש למרוד בצאר ולמלוך על ישראל.

בסתיו של שנת תקפ"ז (1826) נצטווה רבי דובער להופיע בבירת המחוז ויטבסק. פקידים רמי דרג הגיעו כדי למסור לו את הצו וללוות אותו לויטבסק. בכל כפר דרכו עברה המשלחת היו התושבים - יהודים ולא יהודים כאחד -

הודעה חשובה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגזי מרומים ב'אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.